

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

5. Dies Julii. Magna hominis miseria est, cum illo non esse, sine quo non potest esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

5. DIES JULII.

Magna hominis miseria est, cum illo non esse, sine quo non potest esse. *S. August. lib. 14, de Trinit. cap. 12.*

Gratiæ dignitas; & I. hominis eam spernentis fatuitas.

Non tantum magna, sed miseriarum est maxima, non esse cum eo, ex quo, per

quem, in quo sunt omnia. Omnes quidem sunt in Deo, sed non omnes cum Deo. Si Memoria illius non meminit; si Intellectus non percipit; si Voluntas non diligit, in Deo es, sine Deo. Præsente gratiâ, es cum Deo: absente, tantum in Deo. Ne igitur gratiam abicias: quanti illa, quæ est inæstimabilis, sit æstimanda ut capias, animum adjicias. Nemo avarus se præ lætitia capiat; si cum decubuerit lrus, expergitur Cræsus. Quis non stuperet, nisi stupidus; si vesperi agricola, manè post somnium esset Monarcha? Si pridie Jobus in sterquilinio? postridiè esset Salomon in solio? Si momento ante, miserrorum in hac vita ultimus; esset momento post, beatorum primus; O nostram capitalem dementiam Gratiæ dignitas, hominem sublatum è primogenio pulvere, in divinam familiam transcribit: ejus dignitas, totam infinito intervallo naturam infra se despectet. Præcedere aliquem, aut propter nobilitatem, loco; aut propter dignitatem, gradu; hominum judicio magni fit. Quid erit omnes naturæ gradus excedere?

Kk 3

II. Im-

II. Immenſum propè eſt diſcrimen inter naturam nobiliſſimam ſupremi Angeli, & abjectiſſimam vilis vermiculi: ſit tamen aliquis pure, & ſanieratus, ac ulceribus plenus in cœna Lazarus; ſi gratia polleat, magis excedit naturam primi Seraphini, gratiâ careat. Quid ſi Deus procrearet aliquem tanta excellentiâ, ut non modò, quæ vivunt vitâ vegetivâ, plantæ, aut ſenſitivâ, pecora, aut rationali, homines omnes; ſed & novem Angelorum chori illo interioriores, illum, ut omnibus ſuperiorem colerent, & venerarentur: illine conveniret abjicere ſe ad harum porcorum? vivere inter brutas pecudes? habere naturam jumentorum? Excelfior, quàm dixi, tua eſt præſtantia: Excedis gratiâ præditus, non modò omnem quæ condita eſt, naturam, ſed quæ à Deo condita eſt. Quæ ergò in tanta hominis dignitate, eſt indignitas? à Deo tantum oblatum donum ſperni & quiſquiliis rerum, ac pericula cœni non ſolum poſtponi, ſed dæmoni vendi, ac mancipi? Quæ facultas, malè à dæmone accipere unicam è cloaca cœnoſæ aquæ ſtillam, quàm à Deo perennium voluptatum torrentem? malſe ſe ſubmittere imperio dæmonis, ob promiſſam unius lutoſæ ſuis ſiliquam, quàm Numinis, ob promiſſam in cœlis æternam gloriam?

III. Verùm dantes hæc munera tam diſparia mitte, dantium animum expende. Dat Deus profuſè, incredibili amore, inæſtimabilem margaritam: dat dæmon parciffimè ex implacabili odio infame ludibrium; ſi muneri præmium facit dantium potius animus, quàm munus: quid hoc tandem furoris, ac dedecoris eſt, levi compendio, applauſu, & voluptate?

Julius. voluptatulâ, quibus rabie ardens inimicus, mortem miscet, quam tibi objicit, summum summi Dei donum projicere? & jacturâ illud emere, quo infœlicius, ac crudelius pereas? Esetnè ille homo censendus inter homines, qui ut placeret dæmoni, mallet potius uno momento frui umbrâ asini, quàm, ut placeret Deo, æternum gaudere dignitate, & gloriâ Angelî? Nec tantùm extrema est fatuitas, gratiam abjicere; sed nolle cum ea negotiari. Fingant sibi tantùm unius diei jejuniium, totis Indorum pensandum classibus; quis illi persuadeat, ut à tantilla se molestia excuset? ut eâ potiatur fortunâ, toto illo die non modò lubens, sed gaudens, nullam nec gustabit panis micam, nec libabit aquæ guttam. O nos ignava capita! unicum si ad Deum dirigas cordis suspirium, mille Indias, ac totidem mundos, intervallo inexplicabili transcendit. Missa identidem cælo vox, JESUM spirans, totum meretur Regnum JESU. Quis non sexcenties quot horis JESUM nominet, supari numero auri acciperet milliones? Et hoc quantulum est cum iis compositum, quæ certâ fide nobis promittuntur? Et qui promittit, nec te potest fallere, nec tu ab illo falli. Non ut perfidus mundus, qui

Aurum promittit, ferrum pro munere mittit.